

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

Ἡ Ἑλλάς ἀρ. 10 — ἐν τῇ ἑλλάδι ἀρ. 12.
Ἡ συνάρσις εἶναι προσηλωτικὴ ἀποστολὴ ἢ κατ' ἐκλογὴν εἰς δύο ἑταίρους.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΥΠΟ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΑΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

Ἐν ὁδῷ Μουσῶν ἀριθ. 6.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λιστ. 20.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. — 30 Δεκεμβρίου 1884.

Τὸ ἐξώφυλλον μετὰ τῶν περιεχομένων κ.λ. προσεχῶς.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΕΛΤΙΟΥ: Ἐπιθεώρησις τοῦ 1884 — Ἔργα καὶ ἡμέραι. — Φιλολογικὴ ἐπιθεώρησις τοῦ 1884. — Ἡμερολόγιον. — Ἐβδομάς. — Ἀπάντησις ἀνευ ἐρωτήσεων. — Ἀύσεις. — Ἐπίλογος.

ΦΥΛΑΧΥ: Πρὸ τριῶν καὶ ἐξήκοντα χρόνων, ὑπὸ Σπυρ. Κ. Παγανέλη. — Ὁ πνευματισμὸς (διήγημα) ὑπὸ Χ. Ἀννίνου. — Πρωτοχρονιά (ποίημα) ὑπὸ Σουρῆ. — Ἡ ἐπιστροφή (διήγημα) ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

τοῦ

1884

Ὁ ἐπιχειρῶν κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς ἐνὸς ἔτους νὰ γράψῃ τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ καταλαμβάνεται ὑπὸ δικαίας συγχύσεως, μὴ γνωρίζων πόθεν ν' ἀρχίσῃ, τί νὰ γράψῃ καὶ πῶς νὰ καταλήξῃ ἀπελπίς δὲ βλέπει διαδοχικῶς παρελαυνούσας πρὸ τοῦ γραφείου του μετὰ τῶν ἡμερομηνιῶν καὶ τῶν ἑορτῶν τὰς σιὰς ἀπάντων τῶν καθ' ἑκάστην ἀποσπασθέντων χαρτίων ἐκ τοῦ πρὸ αὐτοῦ θνήσκοντος ἡμερολογίου τοῦ 1884. Σημειώσατε ὅτι πρόκειται νὰ γράψῃ ἐν Ἀθήναις, ὅπου ἅπαντα σχεδὸν ἡ πολιτικὴ ζωὴ ἀποτελεῖται ἐκ τῶν συνεδριάσεων τοῦ κατὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου ἐργοστάσιου νόμων καὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Δελτίου. Πλὴν τούτου, τὸ χαρμόσυνον τῶν ἡμερῶν ἐπιβλέπει αὐτῷ ἀποσιώπησιν τῶν ὅλων οἰκογενειακῶν τῆς Πατρίδος λεπτομερειῶν, ὧν ἡ ἀναγραφή θ' ἀπῆται ἰσῶς ἀντὶ κοινῆς μελάνης σκευασίαν φανικοῦ ὄξεος. Ἀλλὰ τὰ προοίμια δὲν ἀμικρύνουσι πάντοτε τὰς δυσχερείας, ὥστε ἀρχόμεθα ὅπως-ἕπως τῆς ἱστορίας μας.

Οἱ φρονούντες ἐκ δεδικοιολογημένης ἢ μὴ ἀπαισιοδοξίας ὅτι τὰ ἐν Ἑλλάδι βιώνουσιν οὐχὶ κατ' εὐχὴν, δὲν ἔτχον ἀτυχῶς λόγους πειστικὸς ὅπως μεταβάλλωσι γνώμην ἀπὸ πέρους τὰ κυβερνῶν κατ' αὐτοῦ, ἐξακολουθεῖ εἰσέτι νὰ περιορίζεται εἰς τὸ αὐτὸ περίουτο σύστημα τοῦ κόπτειν ἐπὶ τῶν *χρημάτων* τοῦ παρελθόντος, ὅπερ ἐνθυμίζει τὸ ἄλλοτε εὐφῶς λεχθὲν ὅτι τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ κράτους συνέταττον ὁ μακκαρίτης ἐργοστασιάρχης τοῦ

Ἐθνικοῦ τυπογραφείου Ἰορδάνης, ἀνατυπῶν αὐτὸν ἐκάστοτε ἐκ τοῦ περυσينوῦ. Ἡ εἰσαγωγή νέου Κυβερνητικοῦ συστήματος, ἐπὶ νέων βάσεων μετὰ θάρρους ἀληθῶς νεωτεριστικοῦ, συμπραττούσης καὶ τῆς πείρας, ἀπεδείχθη πάντοτε παρ' ἡμῖν φανταστικὸν τι καὶ μόνον πρὸς στιγμὴν ἐκλαμβάνεται ὡς βελτίωσις ὁ ἐπιτιθέμενος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐνδύματος ψευδῆς κόσμος. Θέλῃσις καὶ προσπάθεια πρὸς βελτίωσιν τῶν κακῶν τοῦ παρελθόντος δὲν ἀπέλιπον τοὺς κυβερνῶντας τὸν τόπον, παρ' ἡμῖν ὅμως ἡ καλὴ θέλῃσις προώριστα ν' ἀναχαιτίζεται ὑπὸ κωλυμάτων ἐντοπίου παραγωγῆς, ἡ δὲ προσπάθεια νὰ ναυαγῇ συνεχῶς πρὶν προσπαθῆσθαι νὰ ἐξέλθῃ τοῦ λιμένος.

Ἀφοῦ ἅπαντα ἡ καλῶς νοουμένη ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς Ἑλλάδος δύναται νὰ συγκεφαλαιωθῇ κατὰ τοὺς χρόνους ἡμῶν εἰς δύο λέξεις σημαίνουσας *οἰκονομικὴν εὐρωστίαν*, ἐκεῖνος ἔσται ὁ ἀνὴρ τῆς ἐποχῆς, ὅστις εὐτυχῆσθαι νὰ θέσῃ τὰς βάσεις καὶ μετ' ἐπιστάσιος ἐπιβλέψῃ ἐν τῇ καθόλου θεραπευτικῇ τοῦ τόπου πρὸς ἐπίτευξιν ἔστω καὶ βραδείαν τῆς ποθεινῆς εὐρωστίας, ἣν ὁμολογουμένως πάντες οἱ πολιτευόμενοι ἐγκαρδίως ἐπιθυμοῦσιν. Ἐν τούτοις εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἀκολουθεῖ μετὰ πεισιμονῆς ὅλων ἐναντίαν οἰκονομικὴν πορείαν καὶ ὥσει εἶχεν ἀνάγκην μειώσεως διὰ παντὸς τρόπου τῆς κατατρυχούσης δῆθεν αὐτὴν εὐσαρκίας, ὑπεβλήθη κωνοικῶς εἰς τὴν ἐν Ἀγγλίᾳ ἰδίᾳ γνωστὴν θεραπευτικὴν τὴν ἐπιτυχῶς πρὸ χρόνων εἰσαχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ νεκροθάπτου Βαντινῆ καὶ ἦν πολλοὶ τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν εὐρον ἀλάνθαστον κατὰ τῆς πολυσαρκίας. Οὕτω δ' ἐχόντων τῶν πρᾶγματων γίνεται σπουδαῖος λόγος ἐν τῇ Βουλῇ καὶ τῷ τύπῳ περὶ πιθανῆς προσεγγίσεως τῆς Ἑλλάδος τῇ Αὐστρίᾳ, ἐνῶ εἶναι ἐξηκριθωμένη πλέον ἡ προσέγγις τοῦ δέρματος ἡμῶν ἐπὶ τῶν ὀστέων καὶ δὲν ἔχει τὴν ἐλαχίστην σημασίαν ἡ ἐθνικότης τοῦ ἀνέμου, ὅστις ἂν ἐπέλθῃ, προώριστα νὰ μᾶς καταψύξῃ.

Δὲν εἴμεθα ἀδικοὶ οὐδ' ἐνοχοποιοῦμεν πρόσωπα ἀποδίδοντες μέρος τῶν κακῶν εἰς τὴν παρούσαν Κυβέρνησιν, ἥτις ἐν τῇ ἱστορίᾳ θὰ χαρακτηρισθῇ βεβαίως ὡς χρησαμένη τῇ Ὀμοιοπαθητικῇ ὅπως θεραπεύσῃ ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων νοσήματα χρόνια καὶ ἐρριζωμένα. Ἡ βραχεία ἐκθεσις ἡμῶν, προῖον ἀτέχνου ἰσῶς λειτουργίας φωτογραφικῆς μηχανῆς, θὰ ἀποτυπώσῃ καὶ ἱκανὰ καλὰ ἔργα καὶ τάσεις ἀγαθὰς τῆς παρούσης Κυβερνήσεως.

Ἐφ' ὅσον ὑφίσταται οἰκονομικὴ δυσπραγία δὲν εἶναι πιθανόν ν' ἀναμνησθῇ τι ἀγαθὸν ἐν τῷ τόπῳ. Κατ' ἀκολουθίαν, δὲν εἶναι μακρὰν τῆς ἀληθείας ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι πάντα τὰ σχετιζόμενα πρὸς τὴν βελτίονα σύστασιν τοῦ Στρατοῦ, τοῦ Ναυτικοῦ, τῆς Ἐκπαιδεύσεως, τοῦ Κλήρου, τῆς Συγκοινωνίας κλπ. θέλουσιν ἀπομείνει ἀπλοὶ κόθοι πρὸς τὸ ἐλλείποντος κυρίου στοιχείου τῆς ἐπιτυχίας δηλ. τῶν χρημάτων. Ἀφοῦ ἅπασι ἀπεδέχθημεν τὸ σύστημα τῆς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ προπαλήσεως ὀργανωτῶν τῶν καθ' ἡμᾶς, ἔπρεπε νὰ καλέσωμεν τοὺλάχιστον πρῶτον ξένον ἐντριβὴ οἰκονομικὸν ὑπάλληλον ὅπως γωρῖση ἡμῖν ἀκριβῶς ποῖα τὰ ἀληθῆ ἐλλείματα τοῦ προϋπολογισμοῦ, περὶ ὧν τόσον ποικίλλουσιν αἱ ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν τοῦ διστύλου τῆς ὁδοῦ Σταδίου καθιδρύματος πληροφοραί, ἐν πλήρει ἀβεβαιότητι διατελούντων τῶν φορολογουμένων κ. κ. Ἑλλήνων. Φόρον καὶ δόνησις ὑπῆρξεν ἡ ἀμφίκοπος μάχαιρα πρὸς λύσιν κατ' Ἀλέξανδρον τοῦ Γορδίου δεσμοῦ τοῦ οἰκονομικοῦ μας ζητήματος. Σπουδῆ καὶ σπατάλη ἡμιβλυναν τὴν μάχαιραν καὶ ὁ δεσμὸς ἀπομείνει Γορδιὸς ὡς πρότερον.

Καὶ ἤδη μετ' οὐ πολὺ πρόκειται νὰ ζητηθῶσιν αἱ ψῆφοι ἡμῶν· τίς δὲ οἶδεν ἂν νέον σύστημα ἐξερχόμενον πάνοπλον ἀπὸ τῶν καλῶν δὲν παρασκευάζῃ ἡμῖν νέας δοκιμὰς καὶ δοκιμασίας. Ἡ «Ἐβδομάς» ἔπρεπε νὰ ἔχῃ διαστάσεις αἰῶνος ὅπως περιλάβῃ ἐν ἐκτάσει ἀναλόγους παρατηρήσεις ἐφ' ἀπάντων τῶν κλάδων τῶν δημοσιῶν ὑπηρεσιῶν μὲ κίνδυνον νὰ μὴ ἀναγνωσθῶσιν. Ἀλλὰ οὐδ' οἱ τοιοῦτοι τῶν ἐτῶν ἰσολογισμοὶ συντάσσονται εὐχεστῶς· διότι μηχανογενοῦσιν οἱ γράφοντες τὰς βελτιώσεις μόνον ἐκάστοτε ἔτους. Παρ' ἡμῖν ὅμως προκειμένου περὶ ἀναλόγου ἐργασίας, φοβούμεθα μὴ ἤθελεν εἶναι ἀπλοῦστερον νὰ σημειώσῃ τις ξηρῶς: *Κάθε πέρασι καὶ καλύτερα*. Καὶ τὸ ὀπισθοδρομικὸν λόγιον δὲν ἀληθεύει μόνον προκειμένου περὶ τῶν δημοσιῶν. Ἐφ' ὅσον ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ Ἕλληνες θύονταί νὰ ἐπαναλάβωσιν αὐτὸ καὶ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ὀμιλοῦντες πραγμάτων. Εἰς τῶν πρῶτων ἐπὶ παραδείγματι ἰδιωτῶν ἐν Ἑλλάδι, ὁ Δῆμος τῶν Ἀθηναίων, εἴθε κατὰ τὸ λήγον ἔτος προφυλακίζομενον τὸν Δήμαρχόν του πρᾶγμα, τὸ ὅποιον δὲν ἐφαντάζετο πέρυσιν. Αἱ ὁδοὶ ὅμως τῆς πρωτεύουσος δὲν ἐνθυμῶνται νὰ ἐχρησγησάτωτε περισσοτέραν ἐντιμὸν ἐργασίαν εἰς τοὺς καθαριστὰς τῶν ὑποδημάτων, περὶ τῶν ὁποίων μόνον κατ' ἐξαιρέσιν παρέλκει τὸ *κάθε πέρασι καὶ καλύτερα*.

ἐλπίδας ἔτι τὸ μέλλον θέλει φανῆ φιλοστοργότερον πρὸς τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῆς πνευματικῆς ἐνεργείας ἐνὸς ἔθνους, ὅπερ εἶναι ἡ διατύπωσις καὶ ἐκφράσις τῆς ζωτικότητος καὶ τῶν προόδων αὐτοῦ, τὴν φιλολογία.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 30. Ἀνοσίας τῆς ὁσιομάρτυρος. Ἀβτὴ κατήχητο ἐκ Θεσσαλονίκης, θυγάτηρ πλουσίων καὶ ἐναρέτων γονέων, τῷ 298 μαρτυρήσασα ὑπὲρ Χριστοῦ.

ΙΣΤΟΡΙΑ. 30 Δεκεμβρίου 1825. — Ὁ Ἰβραήμης προτείνει τῇ φρουρᾷ τοῦ Μεσολογγίου νὰ στείλῃ αὐτῷ τινὰς πρὸς συνεννόησιν, λαλοῦντας καὶ ἄλλας γλώσσας πλὴν τῆς ἐλληνικῆς. Ἡ δὲ φρουρὰ ἀπαντᾷ. «Ἡμεῖς εἰμεθα ἀγράμματοι, γλώσσας δὲν ἐμάθαμεν, ἐμάθαμεν μόνον νὰ πολεμοῦμεν».

ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἀρκετοὶ ἐξ Ἀβουσιῶν μετὰ δώρων ὁ κ. Δ. Κητιδάκης, διακεκριμένος ὄντως πρόξενος τῆς Ἑλλάδος. — Τὸ ὑπουργεῖον τῆς παιδείας ἠρώτησε τὴν φιλοσοφικὴν σχολὴν τοῦ πανεπιστημίου, ποῖοι ἐγκρίνει, ὅπως διορισθῶσι καθηγηταὶ τῆς λατινικῆς φιλολογίας ἐν ταῖς δύο ἑδραῖς, αἱ πρόκειται νὰ προσθήῃ ἔτι ἡ δὲ σχολὴ διχασθεῖσα ἀπήντησεν ὅτι μίαν μόνον ἑδρὰν ἢ πλήρωσιν εἶναι ἀνάγκαια. — Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον Παιδείας ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα, ἵνα ἡ κυβέρνησις προκαλέσῃ βασιλικὸν διάταγμα, δι' οὗ νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς δημοσίον τὸ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὑπὸ τοῦ δήμου συντηρούμενον γυμνάσιον. — Συνελθόντες οἱ ἀπαρτίσαντες τοῦ Μακεδονικῶν Σύλλογον προέβησαν εἰς ἀρχαιεσιᾶς. Πρόεδρος μὲν αὐτοῦ ἐξελέγη ὁ κ. Ἐμ. Δραγούμης, σύμβουλοι δὲ οἱ κ. κ. Χ. Παπαμάρκος, Ν. Καλιθέουλος Χ. Πούλιος, Ἀλ. Ὀλύμπιος καὶ Στ. Ἀργυρούμης. — Κατ' αὐτὰς ὑπογράφεται τὸ Β. Δ. δι' οὗ αἴρεται ἡ ἀναγκαστικὴ κυκλοφορία.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

«Βαστὴ μέλανι καὶ χαρτί, πέννα καὶ καλαμάρην ὁ ἐκ Καισαρείας ἐρχόμενος ἄγιος, διὰ νὰ μᾶς δώσῃ νὰ ἐνοηθῶμεν ὅτι ἦτο συνάδελφός μας, καλαμαρᾶς Ὀθωὶς ἐπρόκειτο νὰ ἀρχίσωμεν σήμερον καὶ νὰ συγκρίνωμεν τὸν ἀπείριστον βίον τῶν λογίων, πρὸς τὴν βορροδωδὴ ἔλευσιν τοῦ Ἀγ. Βασιλείου ἵνα ἀποδείξωμεν τὸ ἐναντίον· ἀλλὰ δὲν ἔχομεν οὐδὲ τὸν καιρὸν οὐδὲ τὴν θέλησιν νὰ ἐνδιατρίψωμεν εἰς τοιαύτας ἐκκλησιαστικὰς διαμάχας. Ἄλλη αἰτία μᾶς ἀπασχολεῖ, καὶ περὶ ταύτης ὁ λόγος».

Ἐσκοποῦμεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς πρωτογραφίας, νὰ ἀπονεύσωμεν διάφορα δῶρα εἰς τοὺς φίλους καὶ τοὺς ἀναγνώστὰς μᾶς, μόνον καὶ μόνον ἵνα εὐρωμέναι εἴεν νὰ διηγηθῶμεν τὴν ἱστορίαν τῶν μποναμάδων ἀπὸ τῶν προϊστορικῶν χρόνων μέχρι τῆς αὔριον ἀναφύσεως τοῦ Ρωμαιοῦ, ὅστις κατ' ἀρχὰς μὲν προσέφερον μέλι εἰς τοὺς θεῶς τῶν, ἔπειτα χρυσὰ καὶ ἀγορὰ νομίσματα· ὅτι τὰ δῶρα εἰδίδοτον τότε οὐχὶ ἀπὸ τοῦ μεγάλου εἰς τοὺς μικροὺς ἀλλὰ τὴν ἀπὸ τοῦ μικροῦ εἰς τοὺς μεγάλους ὡς θεοὶ ἀντιπρόσωποι τῶν θεῶν ἐλάμβανον διὰ λογαριασμὸν τῶν τῶν δῶρα· ὅτι ὁ Αὐγαστος ἐπλοῦτισε τὰ ἀνάκτορα καὶ τὴν πρωτεύουσάν του διὰ πλουτίμων ἀγαλμάτων ἐκ τιμίων μετάλλων, προσηχομένων ἐκ μποναμάδων ὅτι Τιβέριος ὁ διάδοχος του κατήγγισεν αὐτοῦ, καὶ ὁ Καλιγούλας τοὺς ἀναυσιεστῆρας καθήμενος δὲ τὴν πρωτοχρονίαν, ἀπὸ πρωίας μέχρι ἑσπέρας πρὸ τῆς θύρας του ἐδέχετο, ὁ φιλάργυρος, μετὰ χαρᾶς

τὰ δῶρα τῶν ἐπικύων του. Θὰ διηγηθῶμεθα δὲ τὴν ἱστορίαν τῶν δώρων τῆς πρωτογραφίας, τῶν προσηχομένων ἀπὸ τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ ἀναθεματισθέντων κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας ἀλλ' ἀναστάντων ἐν τῇ ἀσότητι τῆς Γαλλίας εὐχὴ ἵνα χρησιμεύσωσιν ὡς ἀφορμὴ φιλοφρονήσεων τῶν βασιλέων πρὸς τὰς ἐρωμένες των. Καὶ θὰ καταλήγωμεν μὲ τὴν γενικὴν παρατήρησιν, ὅτι ταῦτα δὲν εἶνε μόνον εὐρωπαϊκὴ συνήθεια, ἀλλ' ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς οἰκουμένης ἐσχύουσι καὶ διὰ τοῦ ἀπολιτιστοτέρου ἔτι λαοῦ.

Ἐσκοποῦμεν νὰ διηγηθῶμεν ὅλα ταῦτα καὶ νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ Ἰανουάριος ἔλαβε τὸ ὄνομα του ἐκ τοῦ Ἰάνου τῆς ἀρχαιότητος τῶν Ἀσίων θεοῦτος, τῆς προσωποποιήσεως τὴν μητέρα φύσιν μὲθ' ὅλων τῶν ἐν αὐτῇ συμβαινουσῶν ἀλλοιώσεων καὶ μετατροπῶν, ὅτι ἡ θεότης αὐτῆ ἔφερε δύο πρόσωπα — ὅπερ συμβαίνει καὶ παρὰ τὰς τῶν ἀνθρώπων — καὶ ἦτο τὸ σύμβολον τῆς εἰρήνης, ὁ δὲ ἐν Ῥώμῃ ναὸς τῆς ἡρώδετο μόνον ἐν καιρῷ πολέμου· καὶ τέλος ὅτι ὁ Ἰανουάριος ἄλλοτε προτελευταῖος τῶν μηνῶν, μετετέθη εἰς τὴν πρώτην τάξιν ὑπὸ τοῦ Νουμά ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν, ὅτι ὁ ταπεινὸν ἑαυτὸν ὑψώθητετα.

Ἐσκοποῦμεν νὰ διηγηθῶμεν τὴν ἱστορίαν τοῦ χαρτοπαγίου καὶ τοῦ χειροφιλήματος προσθέτοντες τινὰ ἀνέκδοτα περὶ ἀμφοτέρων καὶ ἐρωτῶντες τοὺς ἀναγνώστὰς μᾶς, ἂν πράγματι ἐσρατῆζῃ αὐρίον Μελάνη ἢ ὁ σία, ἢ ὀφίσταται κατ' ἑσρα; τακτικῶς τὸ μαρτύριον τῆς ἐν τοῖς τυπογραφείοις, τοῖς γραφείοις καὶ ταῖς οἰκίαις, γινόμενη τὸ μέσον τῆς ἐκτυπώσεως καὶ τῆς γραφῆς, ἡμερολογίου, προγραμμάτων, ποιημάτων τῶν διανομῶν, ἐπισκεπητῶν, ἐπιστολῶν συγχαρητηρίων καὶ συναλλαγμάτων.

Ἐσκοποῦμεν νὰ διηγηθῶμεν ὡς ἀπολογούμενοι ὑπὲρ τῆς ἐπιγραφῆς τῶν γραφομένων μᾶς, ἡδὴ ληγοντος τοῦ ἔτους, ὅτι ὁ τίτλος — Ἀπαντήσεως εἰς ἀνευ ἐρωτήσεων — ἐτέθη ἵνα περιλάβῃ τὰς διαφόρους ἐκείνας περιέργους, ποιητικὰς καὶ στατιστικὰς πληροφορίες, αἵτινες ὑπ' οὐδένα ἄλλον τίτλον δύναται νὰ ὑπαχθῶσι, δημοσιεύονται ἐν ἄλλοις φύλλοις κἀποσε, ὡς ἀπαντήσεως ὄφθην, εἰς τινὰ ἐκ τῶν προηγουμένων κατασκευασμένων ἐρωτητῶν ὅτι κατ' ἀρχὴν μὲν ἡ ἐργασία αὐτὴ ἐξετελέετο κανονικῶς καὶ εὐτυχεδῆτως, ἀλλὰ βίαιος δαίμων ἐξήλευσεν αὐτὴν καὶ τὴν ἀνέλαβον ὁ ὑποκινούμενος. Ὅτι δὲ ἐπὶ τοσοῦτον ἐξετροχιάσθη ἐκ τῆς ὁδοῦ τοῦ καθήκοντος ὥστε διὰ τῶν αἰωνίων μου παρεκβίσεων ἐπέσυρα τὴν ρῆσιν τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργοῦ τῆς «Ἐβδομάδος», ὅστις δι' ἐνὸς διατάγματος μὲ ἐκτενδονίζου ἀλλαχοῦ. Τὸ διάταγμα τοῦτο ἡδυνάμην νὰ ἐφραδῆται πρὸ τῶν ἀναγνοστών μου, ἀλλὰ, ἂν γίνῃ ὅ, τι γίνῃ.

Περὶ τούτου σήμερον ὁ λόγος. Ἄν δὲ τινὰ παρεπίκρανα, ἂν μὲ συγχωρήσῃ ἢ οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος ὁ οὐχ ἀμαρτήσιος. Ἄν τινὰ ἔτερφα καὶ διήλθεν ἐπαρστούς στιγμὰς ἀναγινώσκων τὰς ἀπειρολογίας μου, τῷ ὑπόσχηματι παρομοίας ἐκ τῆς νέας μου θέσεως. Σὺ δὲ ὁ μεταθέσας με, τρέμε τὴν ἐκδίκησίν μου. Ὁφόμεθα εἰς τὰς Παρεκβάσεις, ὧν ὁ τίτλος μοι δίδει ἀπεριόριστον στάδιον ἐνεργείας. Ὅπως ὁ ζωγράφος Ρουτῆ, θέλων νὰ ἐκδικηθῇ τὸν πάπαν Ἰννοκέντιον, ἀπέτυπαι τὰ χαρακτηριστικὰ του εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Σατανᾶ ἠετωμένου ἀπὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, οὕτω καὶ ἐγὼ... θὰ διαπράττω τοιαύτας παρομοιώσεις χωρὶς νὰ φρονιζῶ διὰ τὴν ἀπόδοσίν των.

Ἐπωφελοῦμαι ἐν τούτοις ἀπαξ ἔτι τῶν δικαιοματιῶν τοῦ τίτλου μου, ἵνα εὐχθῶ πρὸς τοὺς ἀναγνώστὰς καὶ ἰδίᾳ τὰς ἀναγνώστριάς μου εὐτυχῆς τὸ νῆσον ἔτος καὶ ν' ἀποχωρητίσω τὴν τελευταίαν σελίδα παρηγορῶν τοῦ ὀλοφρονέμου μου γείτονος καὶ λέγων εἰς ὅλους: Καλὴν ἐντάμωσιν!

Ταῦτα καὶ φεύγω. Ἰ.Μ.Θ.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ δελτίῳ 43 πνευματικῶν ἀσκήσεων.

Αἰνίγματα. Ὅμοι-νόε. Ὅδοι-ὀδοί. Ἀθως-θός. Ἄν ἀγνωσίαι λείξωσι. Ναβουχοδονόσορ. Πρὸ βλ ἡ μ.α. Ὁ ἀριθμὸς 119.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ληγόντος διὰ τοῦ παρόντος φύλλου τοῦ πρώτου ἔτους τῆς «Ἐβδομάδος», ἐθεωρήσαμεν ἐπ' ἀνάγκης νὰ ἐπιτάξωμεν ὀλίγα τινά.

Εἰς τὴν ἐκδοσιν τῆς «Ἐβδομάδος» προσέβημεν κυρίως ἐνεκα τῆς ἀπὸ ἱκανῶν ἐτῶν παρατηρουμένης ἐλλείψεως παρ' ἡμῖν περιοδικῶν Ἑλληνικῶν, οὕτινος καὶ μόνον ἡ ὑπαρξίς εἶναι ὠφέλιμος τῇ πατρίδι· διότι, οὔτε ἡ Γαλλικὴ ἱστορία λ. χ. ἀναμένει νὰ ἐρευνηθῇ καὶ μελετηθῇ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, οὔτε τὰ ξένα ἔθνη ἐχουσιν ἀνάγκην νὰ ὑποστηριχθῶσιν ὑπ' ἡμῶν, οὔτε αἱ ἐπιστημότητές των νὰ δοξασθῶσιν.

Ἄλλὰ τὸ νὰ ἰδρυθῇ σήμερον ἐν Ἀθῆναις περιοδικὸν δυνάμενον νὰ τιτλοφορηθῇ Ἑλληνικόν, ὅπερ φαίνεται ἀπλούστατον κατὰ τὴν διατύπωσιν, εἶναι, διὰ πολλοὺς λόγους, δυσχερέστατον κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν.

Ἐν τούτοις ἡμεῖς προσέβημεν εἰς τὴν ἐκδοσιν περιοδικῶν τοιαύτας ἔχοντος ἀξιώσεως.

Καίτοι δὲ οὔτε κόπων οὔτε δαπανῶν ἐφείσθημεν, ὁμολογοῦμεν ὅτι καθ' ὅλα δὲν ἡδυνάθημεν νὰ ἐκπληρώσωμεν τὸ πρόγραμμα ἡμῶν. Ἐχομεν ὅμως δι' ἐλπίδας ὅτι βαδίζομεν θεοραλῶς τὴν πρὸς ἐκπλήρωσιν αὐτοῦ ὁδόν. Τούλαχιστον τοῦτο μᾶς ἠνάγκασεν νὰ πιστεύσωμεν τὰ ἐκ παντὸς Ἑλληνικῶν κέντρον ἀποστελλόμενα ἡμῖν ἔνθερμα συγχαρητήρια καὶ ἡ πληθὺς τῶν ἀναγνοστών ἡμῶν.

Θὰ ἡδυνάμεθα ἴσως καὶ ἡμεῖς ἀνακαλύπτοντες καὶ παραλημβάνοντες ἕνα-δύο ὑποφερτοὺς μεταφραστὰς — ναυαγία τοῦ φιλολογικῶν σταδίου — νὰ παραθέτωμεν τοῖς ἀναγνώστῃς ἡμῶν, ἀντι ἐλαχίστης δαπάνης, ὕλην, οὐδὲν κοινὸν πρὸς τὴν Ἑλλάδα, οὐδὲν τὸ ὠφέλιμον καὶ ἐνδιαφέρον ἐχουσιν. Ἄλλ' ἐπροτιμήσαμεν ἄλλην ν' ἀκολουθήσωμεν μέθοδον, περιφρονήσαντες βέβαια κέρδη, ὧν ἴσως καὶ κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος στερηθῶμεν.

Ἐνεκα τοῦ μεγάλου ζήλου πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ἰδανικοῦ ἡμῶν παρόσχημα πολλὰς ὕλην περισσότερον τοῦ δέοντος σοβαρᾶν, ἐδημοσιεύσαμεν δὲ καὶ μακροσκελεῖς διατριβάς. Τοῦτο δὲν θέλει συμβῆ καὶ κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος· διότι τὸ περιοδικὸν φύλλον προώρισαι ἰδίως διὰ τοὺς πολλοὺς, καὶ εἰς τοῦτο ἀποβλέπουσα καὶ ἡ «Ἐβδομάς» ἔθετο τόσον μικρὸν τῆς συνδρομῆς αὐτῆς τίμημα.

Καταλήγωμεν μετὰ τῆς πεποιθήσεως ὅτι, ἂν τις ποτὲ γράψῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ παρ' ἡμῖν περιοδικῶν τύπου, δὲν θ' ἀρνηθῇ εἰς τὴν «Ἐβδομάδα» ὅτι ἱκανῶς εἰς πολλὰ ἐπέδρασεν.

Ἀναδιψήσατε τὸν τόμον, καὶ θὰ ἴδῃτε τὴν ἐργασίαν μᾶς.